Ч. 34. (205) Львів, неділя, дня 6. лютого 1916. Рік II.

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Політична, економічно-суспільна й літературна газета.

Ціна примірника 6 сот. На провінції 8 сот. В занятих теріторіях 4 коп.

Виходить що дня рано.

Умови передплати у Львові:

На рік	18·— К.
„ піврок	9·— „
„ чвертьроку	5·— „
„ місяць	1·80 „

В краю і державі:

На рік	24·— К.
„ піврок	12·— „
„ чвертьроку	6·— „
„ місяць	2·40 „

За границею:

В Німеччині	28 мар.
В Америці	8 дол.
В инших державах	40 фр.

Реклямациї вільні від почтової оплати. Рукописі приймаєть ся лиш оплачені, а звертаєть ся тільки важнійші і застережені. — „Українське Слово“ продають всі бюра по цілім краю.

Адреса редакциї, адміністрациї й експедициї: ЛЬВІВ, ул. Руська 3.

Ціна оголошень:

За оголошеня числимо за одношпальтову стрічку або її місце 20 сот. Надіслане 50 сот. за стрічку, а в оповістках 40 сот., в редакційній части 60 сот. Повідомленя про вінчаня, заручини і т. д. 1·50 К. за стрічку, найменше 4 К. Дрібні оголошеня за слово 6 сот., найменше 60 сот. Слова товстим або розстріленим друком числимо подвійно. Сталі оголошеня за окремою умовою. — За зміну адреси платить ся 50 сот.

Альбанська проблема.

Австро-угорські війська після капітуляциї Чорногори не спочили, але перейшли на альбанську область, та посувають ся мимо непригідного терену та зимової пори вперід. Звідомлене австрійської головної кватири з дня 4. с. м. доносить, що австро-угорські війська зайняли місцевість Крую, положену на південний захід від Дураццо, а передові відділи дійшли аж до ріки Ісму, що впадає до Адрійського моря. Австро-угорські війська ґен. Кевеса йдучи отже від півночи зайняли майже половину Альбанії; рівночасно злучені болгарсько-австрійські війська пручи від східної границі сербської зайняли Берат, місцевість положену на південний схід від Круї. Здаєть ся, що вже недалекий час, коли болгарсько-австрійські війська получать ся з армією ґен. Кевеса.

В Альбанії вже від довшого часу стирались взаїмно австро-угорські та італійські впливи. Австрійське правительство причинилось в значній мірі до економічного та просвітного двигненя Альбанії; його заходами закладано школи, орґанізовано католицьку церков. Придунайська держава достарчувала Альбанії промислових продуктів, а в заміну вивозила звідси деякі сирівці та худобу. Се не було по нутру Італії. Добачувала вона в тім для себе небезпеку: піддане Альбанії під австро-угорські впливи загрожувалоб італійському пановаю на адрійському морі, Щоб отже шахувати та рівноважити австро-угорські впливи в Альбанії стала Італія рівнож звертати свою експанзію на Альбанію; витворилась там навіть італьофільска партія під проводом Ессада-паші. Австро-Угорщина послїдними часами перед війною бажаючи вдержати мирні та сусідські зносини з Італією, не робила її ніяких перешкод в поширюваню торговлї та веденю аґітациї в Альбанії. Маючи підмогу від партії Ессада-паші італійське правительство не завагалось вислати своїх військ до Альбанії; вони були призначені на поміч Сербії. Як звісно, король Петро грубо завів ся на італійських обіцянках. З сього факту можнаб вносити, що висаджене італійських військ в Альбанії мало иншу ціль: боронити Альбанію перед австро-угорськими військами. Зайняте Альбанії Австрією означувалоб для Італії програну на морі: обсаджене столиці Альбанії Вальони, що є найблисше положена італійських берегів, спричинилоб цілковите замкнене італійської фльоти на адрійськім морі. По донесеням часописий італійські війська мають покинути оборону Альбанії та вернути до краю. О скільки булоб се правдою, вказувалоб се не лише на тиху резиґнацію Італії з дотеперішних впливів в Альбнії але з пановання на адрійськім морі. Кабінет Саляндри, який довів Італію до війни з Австро-Угорщиною програв би відразу і сю останню ставку, яку поставив в Альбанії. Як велике значінє для Італії та її союзників мала Альбанія слідує і з сього, що почвірне порозумінє знасилувало невтральність Греції, та перевезло сербські недобитки на острів Корфу; задачею сих недобитків було, здаєть ся, спомагати італійські війська на албанських побережах а головно у Вальоні.

Доси австрійські урядові звідомленя не доносили про хоть би найменший опір Італійців. Слідувалоб з сього, що часописні донесеня таки провіряють ся, та що Італія зреклась вже своїх надій та аспірацій на Альбанію. Втеча Ессада-паші до Італії — про яку донесли онодї часописі невтральних держав, булаб довершенєм італійської невдачі в Альбанії. Невдоволене, яке обіймає щораз ширші італійські круги по причині нездійсненя національних мрій та аспірацій, зросте й поширить ся ще більше, коли італійська дипльоматія без проливу крови скапітулює з своїх намірів в Дураццо та Вальоні.

Европейська війна.

Сербська скупщина на чужині.

Заходи коло скликаня скупщини у Франції

РИМ (Ткб.). По донесеням „Messagero“ сербські депутовані, що є в Римі, звернули ся телеґрафічно до Пасіча з просьбою, щоби перед своєю подорожією до Риму і Парижа прийняв депутацію сербських депутованих і обговорив з ними справу скликаня скупщини, яка мала би зібрати ся в якімсь французькім місті, яке має ся назначити.

Спільні наради почвірного порозуміня.

ЛЮҐАНО (Ткб). Італійські дневники доносять, що французький посол Маркил Cachin приїде до Риму, щоби запросити італійських, французьких і анґлійських парляментаристів на спільну нараду в цїли обговореня одноцїльного поступованя між союзниками.

Після наїзду Цепелїнів на Солунь.

Жертви в людях та великі матеріяльні шкоди.

РИМ. Аґенція Стефанія обчисляє шкоду, яку заподіяв напад Цепелїнів на Солунь, на 5 міліонів франків. Число жертв виносить: 18 осіб в убитих а 37 в ранених.

Після уступленя Горемикіна.

ЛЬОНДОН (Ткб). „Daily Mail“ під датою 2. с. м. доносить з Петрограду:

Ніхто не знає длячого покликано до проводу в ґабінеті старого бюрократа Штірмера. Загально догадують ся, що причиною сего є то, що Штірмер є щирим приятелем Горемикіна. Преса прийняла іменоване Штірмера дуже холодно. Радує ся, що Горемикін уступив але не витає сердечно його наступника.

КОПЕНГАҐЕН (Ткб.) „National Tidende“ доносить з Петербурга. Новий президент російських міністрів Штірмер, подібно як Горемикін, не прийняв ніякої теки. Зараз по обнятю урядованя скритикував діяльність міністра заграничних справ і міністра скарбу так, що почали кружити вістки, що оба сі міністри уступлять.

Рівнож ходять вістки, що старший прокуратор синоду Волшин має намір уступити. Яко його наступника подають Лукіянова. Штірмер заявив, що війну мусить ся вести аж до цілковитої побіди та мусить ся скликати Думу.

Після упадку Цепелїна.

Анґлійське донесенє.

ЛЬОНДОН (Ткб.) Адміністрація маринарки подає до відома: До пристаневих властий зголосив ся рибацький парохід і доніс, що на північнім морі зауважав Цепелїна, як топив ся.

GRIMSBY (Ткб.). Рибацький парохід „King Stephen“ доносить, що в середу рано запримітив на північнім морі Цепелїна „L. 19,“ ґондоля і часть ослони були під водою. Залога, що складала ся з 17—20 людий, зібрала ся була на кінци ослони та просила о поміч. Але що залога Цепелїна була більша від залоги рибацького парохода, капітан відмовив просьбі о ратунок але сейчас вернув до Grimsby, щоб повідоммти о тім пристаневі власти.

Російська депутація в Японії.

ЛЬОНДОН. (Ткб.). Вчера приїхали до Токіо директор департаменту для далекого Сходу в російськім міністерстві заграничних справ і вел. князь Юрій Михайлович.

Діяльність Цепелїнів на морі.

ЛЬОНДОН. (Ткб.). Німецький воздушний корабель, що був в дорозї з Hartlepool до Льондону затопивві второк парохід „Franz Fischer“, який як углевий корабель наближив ся до побережа. З залоґи 13 людий утопило ся а 3 виратував бельґійський корабель.

На морі.

ЛЬОНДОН. (Ткб.). „Times“ під датою 2. лютого довідує ся Вашінґтону: Чим раз більше поширює ся погляд, що корабель „Appam“ дістане позволене остати в Newpors News; корабель сей згідно з умовою з р. 1879 уважають як німецьку власність.

НЮ-ЙОРК (Ткб.). „Tribuna“ в справі корабля „Appam“ пише: На основі доси відомих пактів корабель „Appam“ є власностію тих, що його зайняли. Після дотеперішних випадків мусить ся приймити, що корабель сей мігби бути відданий попередному власникови а залога моглаби бути інтернована. Але ту розходить ся о сумнївну справу. Не будомо в сей спосіб інтерпретувати закона; що німецький командант, який по лицарськи держав ся приписів, яких від нас домагають ся Німці, має втратити свою добичу: Треба собі пригадати, що командант мав би право затопити корабель перенїсши наперід подорожних і залогу в безпечне місце.

Звідомлене з російського ґенерального штабу.

З дня 3. лютого.

З відтинка армії ґен. Плевого є такі події до занотованя: В околиці між Бабиками а дорогою до Мітави перейшли ми німецькі дротяні перешкоди і острілювали ми робітників, які були при роботі. На полудневий схід від Риґи

один з наших панцирних автомобілів підїхав аж до ровів і острілював ворожі становиська, почім мимо сильного ворожого артилерійського огня вернув неушкоджений.

В Галичині один наш відділ заатакував ручними ґранатами вороже становисько на північний схід від двірця в Озірній на шляху Тернопіль-Золочів. Один з наших хоробрих відділів поборовши дротяні перешкоди здобув вороже становисько. Його залога утікла. Ми її переслідували. На полудне від двірца в Озірній з обох сторін цілий день тривав огонь тяжких і легких армат. Над середною Стрипою зістрілила наша артилерія ворожий літак, який упав на ворожу лінію між Новоставцями а Зеленою (5 клм. на північний схід від Бучача). На лінії Дністра і Прута острілював ворог наші становиська тяжкими арматами, а між ними і 12-цалевими. Під покровом сего огня ворог два рази намагав ся посунути ся наперід в околиці Устєчка, а кождий раз ми його відперли.

З ЗАСІДАНЬ ПАРЛЯМЕНТІВ.

Угорський парлямент.

Рільничі справи. — Господарські зарядженя.

БУДАПЕШТ (Ткб.). Підчас вчерашного засіданя в часї дискусії над звітом президента ґабінету про зарядженя правительства, які в часї війни на основі надзвичайної повновласти видано, забрав слово ґр. Тіша, який заявив, що праці над відбудовою рільництва буде правительство на весну по всїм силам попирати. Опісля обговорював справу ужитя воєнних бранців для потреб рільництва.

Признав, що в справі управильненя квестії средств живности виказав ся неодин блуд, але він не думає їх таїти, але противно використає досвід, щоби ті блуди усунути. Бесїдник надіє ся, що ті, які дотепер таїли запаси живности, зголосять ті запаси, які вони мають і віддадуть їх правителлству до розпорядимости. Нема причини бояти ся голоду але як населенє не поможе, можуть витворити ся деякі недогідности. Правительство виступить проти всяких надужить і якої небудь лихви.

Румунський парлямент.

Нові військові кредити.

БУКАРЕШТ (Ткб.). В палатї міністер скарбу предложив законопроєкт в справі підвисшеня військового кредиту о 200 міліонів леїв. Доси загальний військовий кредит виносить 600 міліонів леїв.

Покликанє ополченців ур. в рр. 1868 і 1869.

Управа м. Львова оповіщує:

Ті австрійські ополченції, що їх при пересмотрях аж до визначеного понизше речинця нарокованя признано здатними до ополченецької служби з оружем, а родили ся в 1868 і 1869-ім році, мають — на скільки їх вже не призвано до оружної служби або не звільнено від сеї служби з огляду на вселюдну службу чи вселюдне добро на означений чи неозначений час, — нарокувати і зголосити ся до означеної в їх ополченецькій леґітимаційній карті ц. і к команди доповняючого округа чи до ц. к. команди доповняючого округа краєвої оборони (краєвих стрільців), а саме 21. лютого 1916 р.

Ті з названих в горі років, що їх признано здатними при пізнійших пересмотрах по повисшім речинцї нарокованя, мають нарокувати протягом 48 годин по своїм пересмотрі.

Для тих, що з причини переминаючого занедужаня мають нарокувати аж на якийсь пізнійший день, ніж той, що обовязує їх після повисших постанов, має стійність визначений на те речинець, який видко з ополченецької леґітимації.

Ополченції мають явити ся у визначенім для них дні нарокованя взагалі найпізнійше до 11-ої години перед полуднем. Сю годину вільно в данім разї переступити незначно тільки тоді, як се оправдане з огляду на оборотові відносини.

Якби означена в ополченецькій леґітимаційній карті ц. і к. команда доповняючого округа, чи ц. к. команда доповняючого округа краєвої оборони (краєвих стрільців) змінила тимчасом місце свого осїдку, то призначені до неї ополченції можуть нарокувати також і до тої ц. і к. команди доповняючого округа, чи ц. к. команди доповняючого округа краєвої оборони (краєвих стрільців), що лежить найблизше місця їх побуту.

В інтересї кождого рокуючого ополченця є принести з собою: пару тривких, придатних до полевої служби черевиків (чобіт), вовняне біле, по змозї онучі з овечої вовни, прибори до їди й посуду (менажку), як і прибори до чищеня. Коли принесені черевики і вовняне біле признають цїлком здатними до ужитку у полевій службі, то дістане за них винагороду, яку визначить ся на основі оцінки. Також порадно буде принести з собою поживу на день прибутя; за неї дасть ся також визначену винагороду.

Ополченецька леґітимаційна карта управнює при нарокованю до вільної їзди зелїзницею з виїмкою поспішних поїздів; перед початком їзди треба дати ту карту оштемплювати при особовій касї на стації виїзду.

Хто не повинуєть ся тому приказови покликаня, буде строго караний після обовязуючих законів.

ІВАН КАЛИНОВИЧ.

Німецька преса про нас.

(Звідомленя за грудень 1915).

Останний місяць минулого року розпочав ся на східному теренї позірним супокоєм а закінчив ся страшними боями, яких не знає історія. Страшна завзята боротьба на 280 кільометровому просторі, нагальні, очайдушні наступи Москалів на австрійські окопи, цілі стирти людських скрівавлених тіл, пожежа сіл та хлопського майна, гук кількох тисячок гармат, бій кількох міліонів людей — отсе наслідки трьох місячного мовчаня східного фронту, який при кінці грудня озвав ся немов грізний океан. А під гук гармат — загомоніла о собі европейська преса. Почалось в німецьких часописях зі звітів та описів бою аж перейшло у живу дискусію на тему східного питаня в загалї, а українського з'окрема.

Се треба з правдивим вдоволенєм сконстатувати, що корінно-німецька преса чим раз більше присвячує нам уваги, між тим коли австрійські часописї держать ся супроти нас з резервою, або цілком пасивно. Очивидно трудно нам задля браку історичної перспективи, яку дає час — дати влучну оцінку отсих відзивів та представити як слїд фактичну вартість сих голосів, а так само порішити питаня, на скільки причиняють ся вони до поясненя українського питаня в Европі, та на скільки числять ся з ним визначні німецькі політики-дипльомати. Все-ж таки вже на підставі наших щомісячних звідомлень, — в яких реєструємо тільки важнійші голоси німецької преси — прийдеть ся до пізнаня, що Німеччина на всякий случай не легковажить собі української справи, наколи на серіо займає ся нами та нашими справами, і коли застановляєть ся над спососбами розвязаня українського питаня по думцї наших змагань.

I. Щоденна преса Німеччини.

Переходячи до огляду німецьких дневників союзної держави, вибираємо з цілої новелї статей та заміток всї ті, що представляють якусь вартість, чи то задля змісту, чи ваги голосу, що обізвав про нас. А починаємо наш реферат від демократичного „Berliner Tageblatt-у“, який на протязї грудня помістив слїдуючі статі: Широку замітку п. з.: Ereie Ukraine (в числї з 12. XII. № 634), в якій подано звідомленє з інавґураційного відчиту д-ра Е. Левицького, який відбув ся у „Союзї німецьких прихильників української справи“ в Берлїні, в салї засідань німецького парляменту. (Порів. також замітку „Українського Слова“ з 16. XII. № 157). Понадто помістив „Berliner Tageblatt“ в числї з 19. XII. № 647 простору статю п. з.: Kleinrussen, Letten und Juden auf der Flucht“, в якій розглядаєть ся недолю українських збігців і констатуєть ся за „Бєржевими Вѣдомостями“, що ніяк не могуть освоїти ся зі своїм положенєм — Українцї, ко-

Дума про Українця,

вбитого кулею закордонного брата.

А там на боєвищі, на широкому,
Ґранатами розбитому,
Людськими трупами покритому,
Вояцькою кровю политому,
Сяєвом місяця оповитому,
Там полишений вояк смерти дожидає,
З болю умлїває,
Рідню і другів скликає,
Сльозами промовляє:
„Годинонько-ж ти моя, нещасна годино...
О прийдіть, мої други і родино,
О прийдіть, сусїди, подивіть ся,
Надо мною ви змилосердіть ся!
О матїнко моя рідненька,
О ти, жінко моя миленька —
Ви мене поратуйте!
Прийдіть, мої дїтоньки,
Ви рожевії квітоньки,
Мою холодную руку цїлуйте,
Свого рідного батенька попращайте!
Серед куль ви мене не лишайте,
Моє вояцькеє тїло поховайте,
Чорним воронам на жир не давайте!
Накрийте землею ізнеможені руки,
Нехай мого тїла не розносять в полї круки,
Нехай не клюють менї очи;
Нехай вовки-сїромавцї серед ночи
Моїх костий по лїсах не розтягають,
По ярах, по дебрах не кидають...
О, други, о приятелї милі!
Поховайте моє тїло у могилї
І „Со святими...“ заспівайте,
А на моїм гробі дубовий хрест ставляйте:
Щоби його вітрове не звалили,
Щоб його черви не сточили,
Щоб не загинув слїд з могили —
Будуть на Великдень на гріб люди приходити,
Будуть за мене грішного Бога молити.
А в головах засадіть менї деревину
Червону калину,
Бо пролляв я червону кров неповинну
Не за иншу причину,
А за вас, за братів, за родину...
Колись може весною, у маю,
Сюда птички поприлїтають,
З мого гробу трави-зїляназбирають
Та увють гнїздочко на калинї,
Де я му спочивати в домовинї.
І будуть пташки тутка жити
І своїх дїточок виводити.,
Таких, як мої маленькі —
Ті сиротята бідненькі,
Як на гробі цвіти дрібненькі.
І буде менї здаватись, весною,
Що то мо дїтоньки зі мною:
Що за свого батенька памятають.
Мене у темнім гробі розважають,
Менї щодня пісень співають —
За мене Бога благають...
О, споглянь з неба, місяцю ясний,
Як мучить ся вояк нещасний..
О, споглянься і ви, яснії зїрницї,
Та стрясїть менї з неба каплю водицї —
На мої гаснучі зїницї,
На груди мої зелїзом розранені,
На уста мої горячкою спалені:
Та нехай же я крихітку прохолоди маю,
Бо люто страждаю...
О, хтож надї мною умилосердить ся?...
В очах з болю великого тьмить ся..,
Печуть рани, наче мечем хто ріже-крає,
В устах огонь палає,
Від спраги в горлї засихає,
У грудях віддих завмірає...
. . . .

О. Мати Божа! Від зір яснійша,
Від усього створіня краснійша —
І Ти одного Сина мала,
І під хрестом Його стояла,
Як з Його ран на землю кров спливала...,
І Твому Синови бік був пробитий,
Як Він умірав серед мук — кровю обмитий...
І Його ти не опустила,
Поки до гробу не зложила..
О, Матїнко наша мила!
Многострадальна Божа Мати!
Отсе і я буду вмірати:
Не опускай і мене, Маріє,
Вояків зранених надіє!...
. . . .
О. Христе-Спасе! Христе Боже!
Хто біль і муки усмирить?
Печаль хто утулить?
Хто вмираючому поможе?...
До Тебе я знимаю окервавлену руку:
Твоєї Матїнки слїзно благаю,
Її покрова, опіки умоляю —
Не дайте впасти у розпуку,
Успокійте мою муку!...“

(Кінець буде).

трі в одно жалують ся на те, що не могуть працювати, а дарований хліб — їм не їсть ся. Тому й виливає від українських збігців, до начальства ціла стирта прохань о дозвіл на поворот до своїх рідних сторін за якими в одно банують.

Страшна носталґія прямо з'їдає сих бідаків і стала ся загальною психічною недугою між збігцями, яка перемінює їх у невpастеників. І так одна жінка з Коломиї, не відозвала ся досіль до нікого ні словом в одно сумує, тужить за рідною землею. Екзестенція сих бідаків тим сумнійша, що нема між ними ремісників, які спорудили-б найпотрібніші предмети щоденного ужитку, а так само брак лікарів спричиняє поширюванє епідемічних хоріб. З нова военний кореспондент "Berliner Tageblatt-у" з італійського фронту — росказує про те, як двох Українців-офіцирів із золочівського пiхотного полку № 80 — вдобуло коло Ослявії хату, з якої острілювали Італійці наші позиції. (Порів. замітку: Die Kämpfe an der Isonzofront — в числі з 11. XII. № 633); а вкінці подає сей дневник (в числі з 5. XII. № 621. додаток 4) — рецензію на книжку нашого земляка д-ра Дмитра Коропатницького „Die Kriegsschäden und deren Vergütung nach deutschen Recht“, яка появила ся уже третім накладом в протязі кількох місяців.

Кількома дрібними замітками наділив нас берлінський дневник „Vossische Zeitung“ — згадуючи у двох замітках про союз „Вільної України“ (в числі з 11. XII. і з 13. XII.) та про присутність баварського короля на викладі д-ра Е. Левицького в Мінхені (в числі з 17. XII. № 643). Вкінці подав за „Ділом“ звістку про скоре полагодженє університетської справи в нотатці: Die Begründung einer ukrainischen Universität (в числі з 28. XII. № 658).

(Далі буде.)

НОВИНКИ.

— **З політичного житя.** Довідуємо ся, що Український Парляментарний Клюб по 8-місячній перерві відбув засіданя дня 21. і 23. січня с. р. Слідуюче засіданє відбуде ся дня 15. лютого с. р.

— **Зміни у міській військовій управі.** Вчера о год. 10 рано попращала команда м. Львова свого команданта добре відомого нам ґен.-майора Ексц. Летовського, який обіймає уряд інспектора кадри в Пресбурґу. Новим командантом м. Львова іменовано ген.-майора Рімля, що був комендантом міста Львова в перших днях після освободженя столиці, та вже в короткім часі здобув собі загальну симпатію у горожан, як чоловік справедливий і ричний.

— **Австрійський летун і українська пісня.** „Neue freie Presse“ поміщує опис свята Йордану який святкували жовнірі-Українці над Стрипою. Між иншим описує часопис хоровід дітий, які ходили від хати до хати колядувати під вікнами та співали при сім і инші пісні. Дівчата оспівували бої в Карпатах, уложені в простих та зворушуючих словах, унятих в наївну мельодію. Одну з тих пісень скинув австрійський офіцир з літака, в часах, коли східна Галичина була ще під російською окупацією. Дівчата найшли її, навчились та підложили під стару мельодію. Вони мусїли на приказ Росіян при праці коло шанців співати офіцирам єго правдиво українську патріотичну цісарську та военну пісню. В часї репресій та гнету австрійський летун увіковічнив та скріпив любов вітчини. Літак як розсадник народної пісні — модерного военного мотиву!

— **Відложенє речинця покликаня ополченців ур. в рр. 1868 і 1869.** В послідній хвилі одержуємо від управи м. Львова слідуюче оповіщенє, яке змінює речинець покликаня до військової служби ополченців ур. в рр. 1868 і 1869, назначений первісно в оповістці яку подаємо на иншім місци на день 21. лютого 1916:

В наслідок телеґрафічного зарядженя ц. к. Намісництва в Бялій, котре надійшло нині подає ся до загальної відомости, що речинець зголошення ся до військових рядів признаних за придатних, уроджених в роках 1868 і 1869 назначений оповісткою покликаня L./3. на день 21. лютого 1916 буде змінений.

О визначити ся маючім новім речинци покликаня для висше згаданих, донесуть урядові оповістки.

— **Дирекція поліції оповіщує.** Перед самою інвазією, віддала в переховане команда 4 п. драгонів пропамятну книгу того полка в ц. к. старостві в Жовкві. Ц. к. староство зложило тую книгу в ц. к. Намісництві.

Ц. к. Дирекція Поліції по обняттю урядованя, візвала окремим оповіщенем аби всї ті, що находять ся в посїданю книг, документів і т. д. походячих від властий, звертали ті предмети. Дійсно богато утивих людий, зложили цілі стирти ріжних друків і паперів походячих з ріжних урядових льокалів які в часї інвазії дістали ся в непокликані руки.

Однак серед зложених предметів нема висше наведеної книги. Як з одної сторони книжка та не представляє для третьої особи жадної вартости, так з другої сторони є она цінним памятником для полку, якого є власністю.

Наколиб хто найшов ся в посїданю тої книги, зволить зложити її в ц. к. Дирекції Поліції а може числити на щедру винагороду.

— **Концерт в честь митрополита Шептицького в Америці.** Дня 12. грудня м. р. заходами о. Улицького відбув ся в Джерзи Сіти концерт в честь митрополита ґр. Андрія Шептицького, устроєний місцевою гр.-кат. парохією. Простора церковна галя була виповнена місцевим українським народом. Прибули мущини, женщини, хлопці, дівчата і дрібна дітвора; прибули всї наче одна родина, щоби своєю присутністю на концерті засвідчити свою любов і пошану до свого найвисшого княяя церкви, до свого великого народного провідника в старім краю, до свого найбільшого добродія, заступника і покровителя.

Цілий концерт робив вражінє щирого родинного свята.

Вступ на концерт був мінімальний: по 25 центів від дорослих, а по 10 цнт. від дітий. Дохід призначений на „Сибіраків“ (наших Українців, засланих на Сибір). З такого маленького вступу не могла призбирати ся велика квота, але всетаки наші бідні родимці, „освобождені“ з „австрійської неволі“ московським царем і вивезені ним з рідного краю в далекі північні сторони Росії, дістануть пару центів на хліб і одежу. За ті центи для голодних і посиніліх із студени наших галицьких „Сибіраків“ належить ся осібна подяка аранжерам і виконавцям сього концерту, зглядно місцевому душпастирови Впр. о. совітникови Улицькому.

— **З української ґімназії в Перемишлі.** З початком II. півроку а зглядно II. року шкільного приймає Дирекція своїх давних учеників, які не могли доси з важних причин дістати ся до Перемишля і вписати ся до школи. Давне увільненє від шкільної оплати остає правосильне.

Чужих учеників приймаєть ся, коли викажуть ся добрим свідоцтвом.

Вписувати ся можна кождої днини найдальше до 20. лютого, пізнійше тілько виїмково.

Вступні і приватні іспити будуть відбувати ся 14., 16., 17., 18. і 19. лютого. — З Дирекції.

— **Справа на часї.** Між біжучими справами — сказавби хтось індеферентний багательками — виринула нова квестія, видаваня урядових посвідок щепленя віспи в українській мові. До бюр приходять Українці і жадають укр. бланкетів, однак їх відсилають ся з глумом до п. Грабовського;

Найгірше однак, більше від самих Поляків, паралїжують сї змаганя таки свої власні люде; на бюрку пр. в польским „Соколі“ можна побачити також посвідки п. надрадника Озаркевича, за які петенти дістали урядові посвідки по.... польски. Се є власне той чирак, який треба нам вже раз викоріните. Коли одні старають ся, розбивають ся за укр. словом і буквою, другі прийдуть і говорять навіть перед портієром по польски.

Коли приходить ся до котрогось з бюр, то в розговорі чуєть ся від urzędniczki лише по польски, блянкетів укр. зовсїм нема і петенти змарнувавши час вертають домів без нїчого, а яко раду чуєть ся, щоби пійти до п. Грабовського. І ось отсею дорогою звертаємо ся до п. Ґрабовського з прошенем, щоби дійсно шанував жаданя нашої суспільности, якої у самім Львові живе около 40.000. Дальше звертаємо ся зі зазивом до всїх жителів укр. народности, щоби жадали в бюрах урядових блянкетів щепленя віспи лише виключно в укр. мові,

Взиваємо ся, щоби всї станули як один муж, бо инакше нема мови о нікім небудь поступі вперед. Вже час нашій суспільности вимеанципувати ся з того уживаня польської мови, яке на жаль можемо почути на кождім майже місци. Неодному може вирвеь ся гіркий усміх, що ми в культурних часах мусимо домагатись таких примітивних прав, як уживане тої мови в урядах, якою говорить гість; гірко але правда....; тому вже раз покінчити з тим і всїм взятись за святе дїло.

— **З львівського університету.** В дни 5. с. м. відбула ся промоція п. Григорія Саїка, родом зі Сопошина, заступника директора Кравого Союза Кредитового у Львові, на доктора прав.

— **Ой, той маґістрат.** Начальником добродійного бюра в львівським маґістраті є п. Ян Марціховські. Хтось злобний помістив у одній з польских часописий анонс, що п. Ян Марціховські (точна адреса) продає сільський хліб по ціні низшій, як означено в максимальній тарифі.

Очівидно є се вершок злоби. П. Марціховський має бути дуже чесна людина.

— **Вимовне.** В редакцію „Вістника С. в. У.“ попала видівка, надана 22. грудня м. р. у Піотркові, адресована до пані О. Ґ. у Відні, якої зміст з огляду на його інтересність передаємо в дословнім перекладі:

„За лист найсердечнійше дякую. В два дни опісля одержав я лист від Ивася (Iwasia) — де він мене випитує, що тут коло мене чувати? Не знаю чи писав я, що Ілько Чабара (Ilko Czabara) той, що був у Ласк; в кредсенції є тут при леґіонах моїм ордонансом, я привіз з собою двох русинів (rusinów) до леґіонів — міг їх з 10 привести. Цілую Тебе найсердечнійше Т. О.

— **Приятель.** „Kur. lwowski“ містить новинку про появу першого числа „Osteurop. Zukunft“ причім застерігаючи ся, що не хоче входити в зміст статий, висказує своє зачудоване, що на 6 статий, 5 є підписаних німецькими іменами. Очівидно йому прикро, що про українські справи появляєть ся в поважнійшій пресї що-раз-то менше статий підписаних польськими іменами...

— **Попис дітий української Захоронки в Дрогобичи.** Минувшої неділї відбув ся в Українській Захоронці в Дрогобичи попис малих дітий. Серце було переповнене радісної надії на сей маленький цвіт відроджуваної України. В програму входили: Коляда, декламації і твори патріотичних пісень і короткі диялоґи хлопців. Всї точки виведено незвичайно красно. В співах: „Гей у лузї червона Калина“, „Ще не вмерла Україна“ через сю дрібноту — видно було велику працю Сестри-Захоронярки і праця її увінчала ся добрим успіхом. Діти всї — веселі і певні себе співали і декламували як найкрасніше. Вершком попису була промова панночки Озимкевичівної до пана старости, підполковника Гужковського, в якій складала вона від всїх дітий на руки п. підполковника чолобитний поклін для нашого Цісаря з просьбою переслати сей діточий поклін аж до Віденя. Пан староста подякував дітям і обіцяв переслати сю заяву любови дітий до Найяснїйшого Пана. На пописї було численно гостий з місцевої інтеліґенції і міщанства. Всї не мали слів признаня Сестрі, що так красно вивчила дітий, співу, декламацій, молитов з катихизму. Се правдивий патріотизм працювати над вихованем молодого поколїня в дусї релиґійнім і патріотичнім. Сестрам Служебницям Пр. Д. М. належить ся за се щира подяка від нашої суспільности. Якби так тому 20 літ, мали ми таких Сестер з такою посвятою і працею по містах і селах, небулоб у нас ріжних нездорових струй серед молодїжи. За се честь Сестрам Служебницям що з таким посвяченем своїх сил працюють над молодеським поколінем нашого народу.

На жаль не всї з нас уміють оцінити як слід тихої-щирої праці Сестер-Служебниць для Бога і церкви та для народу. — Гість.

— **Саский король в Варшаві.** Саский король приїхав до Варшави і відвідав ґенерал-ґубернатора та шефа адміністрації ґенерал-ґубернаторства.

— **Румунське збіже для осередних держав.** Осередна комісія для продажі і вивозу збіжа дістала повновласть підписати умову заключену з консорцією осередних держав в справі закупна 100.000 вагонів збіжа і кукурудзи.

— **Карти хлїбові в долїшній Австрії.** Від 20. лютого будуть запроваджені в долїшній Австрії двотижневі карти на хліб і муку. Всї, що віктують ся в реставраціях або людових кухнях дістануть карти лише на хліб.

— **Пашпортовий примус в Дальмації.** „Wiener Ztg.“, оголошує оповіщене міністерства внутрішних справ, яке на основі розпорядженя цїлого ґабінету з дня 17. серпня 1915 р. про пашпортовий примус на военних теренах заряджує, що королївство Дальмації належить до тіснїйшого военного терену.

— **В справі вивозу звірят з Сербії.** „Wiener Ztg.“ оголошує розпорядженє міністерства рільництва в справі вивозу звірят і звірячих продуктів з окупованої области в Сербії.

— **Курс корони в заграничнім обороті.** Почтова Каса ощадности повідомляє, що в розчисленю з Німеччиною 100 Mk. = 144·50 кор. а з Швайцарією 100 Fr. = 150 кор.

†

ОСТАП САЄВИЧ

У. С. С. помер по короткій недузі дня 24. січня с. р. Похорон відбув ся 26. січня. Поминальне богослужене відбуде ся в середу, 9. лютого. о год. 9 рано в Успенській церкві.

В. Й. П.

ОПОВІСТКИ.

Неділя, дня 5. лютого 1916

Нині: 6. лютого гр.-кат. 3 по Бог. римо-кат. Б. А. 5 по 3 Кор.

Завтра: 6. лютого гр.-кат. Грегорія, римо-кат. Ромуальда,

◯ П. Іван Грицишин, укінчений фільозоф, зволить зголосити ся в Дирекції української гімназії в Перемишли, щоби обняти обовязки учителя від 16. лютого. — Дирекція.

◯ Повідомлене. Дня 11. лютого 1916, має відбутись в школі ім. Б. Грінченка, Городецька ч. 95, маленький попис дітий шкільних, при розданю повідомлень шкільних за I. півроче шк. 1915/6, на який запрашає ся Вп. родичів і инших добродіїв і протекторів нашої школи, хотячих лично переконатись о поступах в науці і загальнім вихованю дітий повірених опіці сеї школи. А щоби Вп. родичі і инші гості не гаїли собі непотрібно часу, то визначає ся на сей попис слідуючий порядок: Від 8—9 години кляса I. а і б, від 9—10 кляса II., від 10—11 кляса III. а від 11—12 кляса IV. Діти також непотребують разом сходитись. Добровільні датки на нашу школу є дуже пожадані.

Управа школи.

◯ На школу Б. Грінченка прислали на мої руки: Вп. Др. Коцовський полевою почтою 17., квоту 50 К., Вп. Гр. Ничка зі Львова 10 К. разом 70 К., за що в імени шкільної дітвори і єї родичів, ласкавим жертводавцям, складаю сим прилюдно сердечну подяку. — М. Сіяк, управ. школи ул. Анчевських 12.

Послідні вісти.

З ГОЛОВНОЇ АВСТРІЙСЬКОЇ КВАТИРИ.

З дня 5 лютого 1916.

На всіх трех боєвих фронтах ніяких особливших подій.

Заступник шефа Генерального Штабу пільний маршалок-поручник Ф. Гефер.

Надіслане.

За сю рубрику редакція не відповідає.

Оголошеня.

При полагоджуваню закупна просимо покликувати ся на „Українське Слово“.

Видає і відвічає за ред.: Д-р. Сидір Голубович. Друкарня А. Ґольдмана, Львів, ул. Сикстуська 19.